

Стефка бѣше въ първо от-
дѣление. Една вечеръ татко ѝ
донесе подарѣкъ книжка съ
картинки.

— Ти си вече голѣма, —
каза ѝ той, — отсега нататѣкъ
вмѣсто да играешъ съ куклитѣ
си, ще се учишъ да четешъ и
пишешъ.

А следъ една седмица майка
ѝ донесе голѣмо сандѣче и
порѣча да нареди въ него
старитѣ си кукли.

— Утре Цона ще ги отнесе
на тавана! — добави тя.

— Ама всичкитѣ ли, мамко?

— Всичкитѣ! — строго от-
върна майка ѝ, па излѣзе.

Стефка остана сама. Тя от-
вори сандѣчето. Отвжтре се
показаха старитѣ ѝ играчки:
малко бѣло кученце безъ опаш-
ка и съ три крака, конче на
колелца, мече безъ уши, слѣпо
котенце, гумено момче и мо-
миче и много други, които от-

давна бѣше забравила. Стори
ѝ се, че всички я гледатъ съ
насълзени очи.

Най-отгоре бѣха двамата ѝ
любимци: восѣчната кукла Мил-
ка и платнениятъ палячо, съ
меко атлазено тѣло, бѣли коп-
чета на палтото и червени
пантофки на крака. Тѣ каточе
ли искаха да ѝ кажатъ: —

